

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ' δ' καὶ ε' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΑΡΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φ. Χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεία Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκαστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται.— Ἄνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολ-
ούσης δὲν εἶναι δεκτά.—
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ἀρείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημιν 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χριστὸς Ἀνέστη!—Εἰκὼν ἐκ τῆς ΚΕ' Μαρτίου (ὑπὸ Ἀθόδου). — Πρὸ εἰκόνας τοῦ Ἐσχυρωμένου. — Ὁ Θάμνος τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης (ὑπὸ κ. Βιρ-
γινίας Εὐαγγελίου). — Δῶρον δεσμῶτον. — Ἡ μάνα τοῦ ναύτου (ποίημα ὑπὸ δος Μαρίας Πίπικα). — Γυναικεῖος κόμος. — Αἱ θρησκευτικαὶ διαλέξεις τοῦ Παρ-
νασοῦ. — Βιβλία καὶ περιοδικά. — Συνταγὴ καὶ Συμβουλὴ. — Εἰδοποιήσεις. — Οἱ καρδίαντες ἀριθμοὶ τοῦ λαχείου. — Ἐπιφυλῆς.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Χριστὸς Ἀνέστη! Οἷαν ἀσυνήθη ἐντύπωσιν ἐμποιοῦσιν εἰς τὴν ψυχὴν αἱ λέξεις αὗται. Ἦχουσιν ὡς οὐρανία ὕμνωδία, ὡς περιχρεῖς κώδωνες ναῶν, ὡς μουσικὴ ἦν ἐτόνισαν χοροὶ ἐκ χρυσοκόμων καὶ ροδοπλάστων Χερουβεὶμ τοῦ Ὑψίστου. Εἶναι αἶνος χαρᾶς καὶ θριάμβου, ὃν ψάλλει σύμπασα ἡ τὴν ἑορτὴν ταύτην πανηγυρίζουσα φύσις. Εἶναι Ὡσαννὰ πίστεως καὶ ἐν-
θουσιασμοῦ ἐκπεμπόμενον ἐκ τοῦ στήθους τῆς ἐν ἐνὶ σώματι καὶ μιᾷ ψυχῇ ἀδελφουμένης σήμερον ἀνθρωπότητος. Εἶναι στό-
νος ἀνακουφίσεως καὶ θριάμβου, ὃν οἱ νεκροὶ ἐκπέμπουσιν ἐκ τοῦ βάρους τῶν τάφων των. Εἶναι ἐποποιία, γοητευτικὴ τῆς ἐκ τοῦ θανάτου ἀναγεννωμένης ζωῆς, τοῦ ὑπερλάμπρου καὶ μα-
γικοῦ τῆς Δημιουργίας μυστηρίου. Εἶναι ἄγγελμα χαρᾶς, καὶ ἀγάπης. Εἶναι σύμβολον συνδιαλλαγῆς ἐχθρῶν. Εἶναι ὁμολο-
γία πίστεως ἀκραδάντου πρὸς τὸν Δημιουργόν τοῦ κόσμου, πρὸς τὸν πανίσχυρον καὶ κραταῖον τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου ἀναχτᾶ.
Εἶδετε τὴν εἰκόνα τῆς ἀναστάσεως, οὐ μόνον ἐν τοῖς ναοῖς, ἐνθα οἱ θεῖοι καὶ ἐναρμόνιοι ψαλμοὶ κατακηλοῦσι τὰ ὦτα, ἐνθα τὸ θυμίαμα ἐν τολύπαις ἀρωματώδους ἀτμοῦ μεθύει τὰς αἰ-

σθήσεις, ἐνθα ἡ αἴγλη τῶν ἐν ἀπειραριθμοῖς ἀποχρώσει συ-
ζευγνυμένων ἐπὶ τῶν πολυελαίων χρωμάτων τοῦ φωτός θαμβοὶ τὴν ὄρασιν. Εἶδετε τὴν ἀνάστασιν ἀπανταχοῦ ἀνά τὸ ἄπειρον. Εἶδετε τὴν εἰς τὴν διαρρηγνύουσαν τὸν ξηρὸν καὶ παγετώδη φλοιὸν τῆς γῆν, τὴν ἐξάγουσαν ἐκ τῶν σκοτεινῶν καὶ ὑγρῶν ὡς ὁ τάφος σπλάγγνων τῆς τὴν δροσερὰν γλόφην μὲ τοὺς μυ-
ρίους τοῦ πρασίνου κυματισμούς. Εἶδετε τὴν εἰς τοὺς ὑπο-
σκάζοντας τῶν δένδρων ὀφθαλμούς, εἰς τοὺς διανοιγομένους τῶν ἀνθέων κάλυκας, εἰς τὸ ἄσμα τῆς τὴν σύντροφόν τῆς περιπαθῶς καλούσης ἀπλόδος, εἰς τὸ μετὰ σπουδῆς ἀνοικοδομοῦν τὴν φω-
λεάν του ποιητικῶν τῶν χελιδίνων ζεύγος, εἰς τὴν ἀσυνήθη ἀ-
ναστάτωσιν τοῦ μαγικοῦ καὶ θαυμασίου κόσμου τῶν θαλασσῶν καὶ ὠκεανῶν, τοῦ συγχλονομένου καὶ συνταρασσομένου καὶ δι' αἰγληντῶν μυριοχρόων φωσφορισμῶν τελούντος τὰς παννυχί-
δας τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ζωῆς.
Πανταχοῦ ἀνάστασις! Πανταχοῦ χαρὰ! Πανταχοῦ ἀγάπη! Πανταχοῦ ἡ εἰκὼν τῆς ἀθανασίας, ἣν ὁ γλυκὺς Ἰησοῦς ἐξη-
σφάλισεν ἡμῖν διὰ τοῦ μαρτυρικοῦ Αὐτοῦ θανάτου καὶ τῆς μετὰ τριήμερον ἐκ τοῦ τάφου ἐνδόξου Αὐτοῦ Ἀναστάσεως!

Ἡ φίλη ἐν Γιουρτζεφῶ συνεργάτις ἡμῶν, ἡ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Ἄθης δημοσιεύουσα ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Κυρίων» τὰς καλλιπεστάτας καὶ γλαφυρωτάτας μελέτας τῆς, ἡ τιμῶσα διὰ τῆς γραφίδος καὶ τῶν ἀγῶν πατριωτικῶν αἰσθημάτων τῆς τὸ ἐν Ρουμανίᾳ γυναικίον φύλον ἐδημοσίευσε θαυμαστὰν ποιητικὴν εἰκόνα τῆς 25ης Μαρτίου ἐν τῇ ἀκαμάτῳ ὑπὲρ τοῦ ἐν Ρουμανίᾳ Ἑλληνισμοῦ ἐργαζομένη φίλη συναδέλφω «Οἱ Σύλλογοι».

Χάριν τῶν ἐνθουσιωδῶν θαυμαστῶν τῆς Ἄθης, —καὶ εἶναι τοιαῦτα ὅλα αἰ ἀναγνωστρία! μας—, μεταφέρομεν εἰς τὰς στήλας μας τὸ τέλειον τοῦτο ἀριστοτέχνημα τῆς γλαφυρᾶς γραφίδος τῆς:

ΕΙΚΩΝ ΕΚ ΤΗΣ ΚΕ' ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἦτο νύξ ὠραία! Οἱ ἀστέρες ἐσελάγιζον ἐπὶ τοῦ στερεώματος καὶ ἐνωπρίζοντο εἰς τὴν μακρόθεν θεωμένην Φαληρικὴν θάλασσαν, ἥς ἡ ἐπιφάνεια ἐξήστραπτεν ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ μαρμαρυγῇ. Πανταχοῦ ἠρημία καὶ σιγή! Παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν, πρὸ τοῦ ἐκκλησιδίου τῆς Θεοτόκου, γυνὴ περικαλλῆς, μὲ ἐκφρασιν ἀρρήτου συμπαθείας, γονυκλινῆς προσήχητο αἰφνης σκιρτήσασα, ἐστράφη. Ἄσματος τόνοι ἐδόνησαν τὰ κύματα τοῦ ἀέρος καὶ ἤγαι μελωδικοὶ διεχύθησαν αἱ μελωδία· δὲν ἐξέφραζον στεναγμὸν, οὐδὲ ἐφαλλον ἔρωτα ἦσαν τροφαὶ γοργαὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἀγάπης πρὸς τὴν πατρίδα. Ἐπεφάνη δ' ἐκ τῶν στύλων τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς τὸ βῆμα φέρουσα ἐκεῖσε γυνὴ μεγαλοπρεπῆς, ἥς τὴν κεφαλὴν ἐκόσμηε διάδημα ἐκ κρίνων καὶ ἰων, ἐπὶ τῆς βασιλικῆς δὲ μορφῆς τῆς αἰ ἀκτίνες τῆς σελήνης πίπτουσαι ἀπεκάλυπτον οὐλὴν μεγάλην καὶ ἐνδοξον εὐκλειοῦς μαρτυρίου. Φθᾶσα ἡ ἄλκιμος πρὸ τῆς ἐκθάμβου νεαρᾶς γυναικὸς καὶ πρὸς αὐτὴν ἀποτεινομένη, μετ' ἀργυροχόου στοργικωτάτης φωνῆς:

Προσηθάνομην, εἶπεν, ὅτι ἤθελον σὲ συναντήσῃ ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἀγίαν ταύτην νύκτα, καὶ ἀφείσα τὰς ἱεράς μονάς, ἦλθον ὡπως ἐνώσω τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου καὶ τὴν φωνὴν μου ἐν δεήσει μετὰ τῶν σῶν, πρὶν ἢ αὐγὴ ροδίση τὴν 25 Μαρτίου καὶ οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν σημάνωσι τὸν ἀσπασμὸν τοῦ ἀγγέλου πρὸς τὴν Θεομήτορα καὶ οἱ ἤχοι τῶν τηλεβόλων ἐκ τῶν λόφων τούτων κροτήσωσι τὴν ἐξανάστασιν τῆς Πατρίδος.

— Ἀλλὰ, τίς εἶσαι σὺ, ἡ πλανωμένη εἰς τοὺς μυστηριώδεις κόλπους τοῦ Παντός, ἡ ᾄδουσα ἐν ἐμπνεύσει καὶ περιπτυσσομένη με ἐν ἀσπασμῷ;

— Ἡ κόρη τοῦ Σουλίου, τοῦ Μεσολογγίου καὶ τῶν Φαρῶν, ἐκείνη, ἣν ἠλόγει ἐκ τῆς ἀγίας Λαύρας ὁ νέος Ταξιάρχης Γερμανός, ἡ μέλψασα τὸ ᾄσμα τοῦ Ρήγα καὶ Σολωμοῦ, ἡ περιζωσθεῖσα τὸ ξίφος τοῦ Βότοσαρη καὶ χειρισθεῖσα τὴν κώπην τοῦ Κανάρη, ἡ ἀγωνισθεῖσα ἐν ἰσότητι παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ ἀνδρός! Εἶμαι ἡ Ἑλληνὶς τοῦ 21.

— Ω! ναί, σὲ ἀναγνωρίζω, τιμὰ μορφή, μάρτυς τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνός μας· σὲ ἀναγνωρίζω ἐκ τοῦ ὠραίου παραστήματός σου, ἐκ τῆς εὐήχου φωνῆς σου καὶ ἐκ τῆς ἐνδοξοῦ οὐλῆς τοῦ μετώπου σου, ἣν περιβάλλει ὁ στέφανος τῆς ἀθανασίας. Τοὺς ἀγῶνας καὶ τὰ ἄθλα σου ἀνέγραψεν ἡ ἱστορία ἐν τῇ βίβλῳ τῶν αἰῶνων· διὰ σὲ οἱ ποιηταὶ ἐτόνισαν τὴν λύραν των, καὶ τὸ ἑλληνικὸν Γένος ἀνῆγειρεν ἐν τῇ καρδίᾳ του βωμόν εἰς τὸ ὄνομά σου. Ἡ ἱερὰ ἀνάμνησις σου δονεῖ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου καὶ ἐκπέμπει ἤχους λατρείας. Ἐναγκαλισθήτη ἐν στοργῇ τὴν γνησίαν θυγατέρα σου, ἥτις εὐλαβῶς διετήρησεν ἐν τῷ πυθμένι τῆς ψυχῆς τῆς, ἣν παρὰ σοῦ ἔλαβεν ἱερὰν παρακαταθήκην καὶ εὐχου αὐτὴν, ἵνα ἡ εὐχὴ σου ἀρωματίζη τὴν ἀτμόσφαιραν, ἐν ᾗ ζῆ. Ἀτένισον καὶ ἴδε θάλλοντα ἐν τῇ νεω-

τέρῳ τοῦ φύλου σου γενεᾷ τὰ μυροβόλα ἄνθη τῆς ἀρετῆς. Ἐπὶ τοῦ αἵματοβαφοῦς ἐδάφους τοῦ μαρτυρίου σας ἀκτινοβολοῦσι νῦν μέγαρα τῆς ἀγαθοεργίας· ἐπὶ τῶν ἠρημωμένων τάφων τῶν ἠρωιδῶν μητέρων μας ἀπαστράπτουσιν ἄσυλα τῆς ὄρφανίας· παρὰ τῷ Ναφ τῆς Παλλάδος ὑψοῦται τὸ φιλανθρωπικὸν τέμενος τῆς Ἐργάνης· παρὰ τὸν Κολωνὸν καὶ Ἰλισσὸν παλιντοῦσιν αἱ Μοῦσαι· μὲ τὸ αἴτωμα δὲ τοῦ Παρθενῶνος συμπλέκεται ἡ κυανόλευκος σημαία τῆς εὐποιίας καὶ φιλανθρωπίας, ὑπὲρ ὧν ἀγωνιζόμεθα ἐν εὐγενεῖ χειραφετήσῃ τὸν ἀγῶνα τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἐξυψώσεως τῆς καρδίας· ὁ κλῆρος ἡμῶν τῶν θυγατέρων σας εἶναι πόνος, στοργή, πίστις καὶ ἐλπίς.

Ἐνδακρυσ ἡ βασιλὶς τοῦ 21 ἐνηγκαλίσαστο τὴν ἱεροφάντην ἑλληνίδα τοῦ 92, καὶ ἐπὶ τῷ θεῷ ἐκείνῳ συμπλέγματι φωνῇ ἄνωθεν ἀντήχησεν: Ἡ Πατρίς εὐγνωμονεῖ, ὁ Θεὸς εὐλογεῖ! Ἀκαριαίως δὲ ἡ Ἑλληνὶς τοῦ 21 ἀφελούσα ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς τὸν ἀμαράντινον στέφανον περιέβαλε δι' αὐτοῦ τῆς νεαρᾶς ἑλληνίδος τὸ μέτωπον, ἐξ οὗ ἀπομάχασα ἀγῶνας δρόσους ἀφθίτου κλέους, ὡς μαργαρίτας, ἐπανεπέτη πρὸς τὰ οὐράνια δώματα ἐν μέσῳ μουσικῆς ἀρμονίας, μελωδούσης τὸ Χαίρε τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν ἑλληνικὴν Παλιγγενεσίαν τῆς 25ης Μαρτίου.

Ἄθης

ΠΡὸ ΕΙΚΟΝΟΣ ΤΟΥ ΒΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΥ

Μὲ στόμα ἀνοικτόν, μὲ ὄφθαλμούς ὑπερμέτρως ἀνεωγμένους, παράφρων ἐξ ὀδύνης, ἀγωνίᾳ. Ἐπὶ τῆς ὀστεώδους καὶ πελιδνῆς τῶν σαρκῶν του ὠχρότητος τὸ αἷμα ρεεῖ, σκορπίζον ἐπὶ τῶν παρεῶν, ἐπὶ τῶν πλευρῶν, ἐπὶ τῶν κνημῶν ἀληθεῖς ἐκ ρουβινίων ρανίδας. Πόσον πολυτίμιον εἶναι τὸ αἷμα σου, Χριστέ! Ἐκάστη τῶν ἐν τοῖς βασάνοις τοῦ μαρτυρίου χυθειῶν τούτων πολυτίμων σταγόνων ἐξηγόρασε χιλιάδας ὅλας ψυχὰς ἀμαρτωλῶν!

Δὲν χορταίνουσιν οἱ ὄφθαλμοί μου νὰ βλέπωσι τὴν θαυμασίαν ταύτην εἰκόνα! Ἡ κεφαλὴ εἶναι τι μαγικόν. Ναί! εἰκονίζει τόσο ἀληθῶς τὸ μὴ περαιτέρω τοῦ πόνου! Καὶ ὁ πόνος εἶναι τόσο ἀχώριστος ἀπὸ τὰ μύχια τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ὥστε τὸ οὕτω μαρτυρικῶς χυθὲν αἷμα σου, ὁ εἰς τὰς σάρκας σου βυθισμένος γυμνὸς σίδηρος, ἡ ἀναπαράστασις τέλος τοῦ μαρτυρίου σου συναρᾶττουσιν ἐπὶ σειρᾶν ἤδη αἰῶνων τὴν φαντασίαν καὶ τὴν καρδίαν καὶ αὐτῶν τῶν κεκηρυγμένων ὑλιστῶν καὶ ἀπίστων, οἵτινες πρὸ τῆς εἰκόνας σου βλέπουσι τὴν τραγικὴν τῆς ἀγωνίας καὶ οὐχὶ τοῦ φόβου φρικίαςιν.

Ἐν τούτοις ἵνα τὸ μυστήριον τῆς αὐταπαρνήσεως ἡ πληρῆς, ἡ κεφαλὴ σου, Χριστέ, δὲν εἶναι, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην τοῦ μαρτυρίου, κεφαλὴ Θεοῦ. Οὐδὲν βλέπει πέραν τῆς παρούσης ὀδύνης. Ἡ ἐλπίς δὲν σκορπίζει τὰς νικητήριους φλόγας τῆς εἰς τὰ ὀδύνην σπινθηρίζοντα βλέμματά σου. Ἡ γλώσσα σου ἡ ἐναγωνίως ἐν τῷ στόματι κυμαινομένη φαίνεται ποθοῦσα νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν.

Ἡ ἀπελπιστικὴ αὐτὴ ἐκφρασίς σου συγινεῖ, συνταράττει πᾶσαν καρδίαν, βυθίζει αὐτὴν εἰς ὑπερτάτην λύπην. Ναί, Χριστέ! Ἀποθήσκων δι' ἡμᾶς, βεβαίως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀγωνίας σου, ἀπεμάκρυνας τοῦ πνεύματός σου πᾶσαν περὶ τῆς μελλούσης βασιλείας σου σκέψιν. Μετὰ τοῦ αἵματός σου ἔρριψας μακρὴν σου πᾶσαν ἀνάμνησιν τῆς θείας φύσεώς σου.

Διὰ θαύματος ἀποπνέοντος ὅλην τὴν ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος ὑπέμετρον στοργὴν σου, ἀπηρνήθης κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἑαυτὸν ὡς Θεόν, ἐλησμόνησας, ἵνα ἀληθῶς μαρτυρήσῃς, ἵνα ἀληθῶς τὴν ὑπερτάτην τῶν ὀδυνῶν αἰσθανθῆς, ὅτι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ μετέβαινες εἰς τὴν ἄφθιτον καὶ αἰώνιον δόξαν.

Ω! πόσον μετριώτεροι θὰ ἦσαν οἱ πόνοι σου, πόσον γλυκύτερα τὰ δάκρυά σου, πόσον ἐλαφρότερος ὁ σταυρός σου, πόσον ἀσθενεστέρῃ ἢ ἐκ τῶν ἤλων ὀδύνη, ἢ διὰ τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου ταπεινώσις, ἡ πληγὴ τῆς λόγχης ἐν τῇ πλευρᾷ, ὁ ἐπὶ τῶν χειλέων σου ἐκ χολῆς καὶ ὄξους ἐπιτεθείς σπόγγος, ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην διέβλεπες τὴν ἀναμένουσάν σε θριαμβευτικὴν ἐν τοῖς οὐρανοῖς ὑποδοχὴν! Ἀλλ' ὄχι! ἠθέλησας πλήρως τὸ μαρτύριον, τελείαν τὴν ἐξάγησιν τῆς ἀμαρτωλοῦ ἀνθρωπότητος!

Ἀτενίζουσα τὸ ἔνθεον βλέμμα Σου, Χριστέ! ἀναγνωρίζω ὅτι ἐπλανήθην λέγουσα ὅτι ἡ κεφαλὴ Σου κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ μαρτυρίου δὲν φαίνεται κεφαλὴ Θεοῦ. Ναί! Εἶναι θεὸς ἐκ τῆς φιλανθρωπίας, ἣν ἀποπνεῖ ὁ πόνος Σου, θεοτέρα ἔτι ἐκ τῆς καλλονῆς, ἣν ὁ πόνος οὗτος καταυγάζει. Οὔτε οἱ σπασμοί, οὔτε ὁ τέτανος τοῦ θανάτου ἀπέτύπωσαν ἐπὶ τῆς μορφῆς Σου τὸν ἐλάχιστον μορφασμὸν. Δὲν ἴσχυσε ἡ ὑστάτη καὶ φρικαλέα τοῦ μαρτυρίου ἀγωνία οὐδαμῶς νὰ παραμορφώσῃ καὶ εἰδεχθῆς καταστήσῃ τὸ πρόσωπόν Σου.

Ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ φαίνεται ἡ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐκ τοῦ βασιλικοῦ γένους καταγωγή Σου. Οἱ κοινοὶ θνητοί, ὅταν κλαίωσιν οἱ ὄφθαλμοῖ των ἐξοιδαινόνται. Ὅταν κραυγάζωσιν αἱ γραμμαὶ τοῦ στόματός των κατασφραγίζονται. Ἀλλὰ Σὺ ὄχι! Ἡ καλλονὴ Σου ἐν τῷ πόνῳ τοῦ μαρτυρίου ἔμεινε ἀγνή, ἀνεπίρρεστος, ἀληθής. Ναί! τὸ αἷμα Σου εἶναι ἀληθῶς βασιλικόν! Οὐδεὶς πεπυρακτωμένος σίδηρος δημίῳ ὅσον ρωμαλέος καὶ ἀκατάβλητος καὶ ἂν εἶναι οὗτος κατακαίει, καὶ ἀποξηραίνει τὸ αἷμα τοῦτο, ἔστω καὶ ἐὰν ὁ σίδηροφορῶν οὗτος ὑπῆρξεν ἀρχῶν μεταξὺ τῶν ἰσχυροτέρων δημίῳν καίφεροι τὸ ὄνομα τοῦ Χρόνου τὸ τρομερώτερον καὶ κραταιότερον καὶ αὐτοῦ τοῦ Θαιάτου.

Ω! Πόσον ἀνθρώπων τὰ ἐσθεσμένα ἤδη βλέμματά, καὶ εἰς οἴας ὥρας ἀγωνίας ἐστράφησαν πρὸς τὴν εἰκόνα ταύτην! Πόσοι φιλόδοξοι, πιστεύοντες πρὸς Σέ, ἵνα τῇ βοηθείᾳ Σου ἴδωσι τοὺς ματαίους πόθους των ἐκπληρουμένους! Πόσοι πτωχοὶ οἱ εἰς τὴν φιλάνθρωπον ἀρωγὴν Σου ἀνατιθέντες πᾶσαν περὶ βελτιώσεως τῆς θέσεώς των ἐλπίδα! Πόσοι ἀσθενεῖς ποθοῦντες ἀνάγκησιν τῆς υγείας, τοῦ πολυτιμοτάτου τῶν ἐπὶ γῆς ἀγαθῶν! Πόσοι φθονεροὶ οἱ εὐχόμενοι τὴν καταστροφὴν τοῦ πλησίον, ἵνα ἐξ αὐτῆς κερπωθῶσι τι! Πόσοι ἐπιθανάτιοι οἱ κατὰ τὴν ὑστάτην μόνον στιγμὴν των ἀναμνησθέντες ὅτι ὑπὲρ ἡμῶν ἔπαθες! Πόσοι γυναῖκες παλαιούσαι ἄνευ προστάτου καὶ ὑπερασπιστοῦ τὸν τρομερὸν τῆς ζωῆς ἀγῶνα! Πόσοι παρθένοι ἀθῶα καὶ τῶν κακῶν τοῦ κόσμου ἀδικεῖς, ἰδοῦσαι τὰ ἱερώτατα τῶν αἰσθημάτων των καταπατηθέντα, τὰς εὐγενεστέρους ἐλπίδας των διαψευθεῖσας! Πόσοι μητέρες ἀναμετροῦσαι μὲ τῆς πονούσης καρδίας των τοὺς παλμούς, τὰς τελευταίας των τέκνων των στιγμὰς! Πόσοι τέλος πρὸς ἃς ἡ τύχη εὐμενῶς μειδιᾷ, καὶ αἵτινες δοκιμάζουσι τὴν ἀπελπίσιν τῆς τελείας εὐτυχίας!

Πάντων τούτων τὰ πρὸς Σέ ἀνά τοὺς αἰῶνας στρεφόμενα βλέμματά ἀποτελοῦσι, Χριστέ, διὰ τὸ γυμνὸν καὶ λιπόσαρκον σῶμα Σου χιτῶνα πύρινον πίστεως καὶ ἀγάπης, ἐκπέμποντα θερμότητα καὶ φῶς ἀνὰ τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης πάσης!

Ο ΘΑΜΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ

Ἀκόμη ἐνθυμοῦμαι, ὡς νὰ ἦτο γῆδες τὴν τρελλὴν ἐκείνην ἐκδρομὴν μας εἰς τὴν ἐξοχὴν. Λόφοι μεγαλοπρεπεῖς καὶ καταπράσινοι ἐκοπτον συνεχῶς τὴν πορείαν μας, ἡμεῖς δὲ εὐθυμοί, ὡς μαθήτριά σου σχολάζουσαι, ὅτε μὲν ἄδουσαι, ὅτε δὲ συναγωνιζόμεναί κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν κνημῶν, ἀνηρχόμεθα τὰς χλοαζούσας ἀνωρρεῖας, συλλέγουσαι εἰς προχείρους ἀνθοδέσμες, ἢ μᾶλλον εἰς δέματα, τὰ ἄγρια ἄνθη ὅσα ἔθαλλον καθ' ὁδόν.

Ὅποιον τότε μαγικὸν πανόραμα ἐξετυλίσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας! Ἀπέναντι ἡμῶν, ἐν τῇ ἀγρίᾳ αὐτῶν ῥομαντικότητι, ἀνυψοῦντο οἱ ἀπρόσιτοι βράχοι τῆς Ἀκροπόλεως, μὲ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἑρείπια τοῦ κυκλωπέου φρουρίου, ἀποτόμως αἰωρημένου ἄνω τοῦ φερωνύμου ἐρυθροποτάμου (κιζιλ-δερέ), ὡς μυθικοὶ γίγαντες, φανταστικῶς σκιαγραφόμενοι, ἐν τῷ ἐπερχομένῳ λυκόφωτι.

Εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ βουνοῦ ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἰστάμεθα, διέρρεεν ὁ ποταμός, ὡς πλκτεῖα ἐρυθρὰ ταινία, γραφικώτατα διατέμενουσα τὴν κοιλάδα.

Πρὸς δυσμὰς ὁ οὐρανὸς ἐφωτίζετο ἐξ ἀπλῆτου ἐρυθροποῦ φωτός, παραγομένου ἐκ τῶν τελευταίων ἀντανακλάσεων τοῦ δύοντος ἡλίου.

Ἐθαύμαζον τὴν Σελήνην ἐν τῷ τελευταίῳ τῆς τετάρτῳ, ἀνερχομένην ὡς περιέρρον ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος, προβάλλουσα τὸ στοργγύλον πρόσωπόν τῆς, ὡς εἰ ἀνυπομόνως ἐκαρδόμεναι τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ βασιλέως τῶν πλανητῶν, ὅπως ἀναλάμψη δίκην φιλαρέσκου, ἐν ὅλῃ τῇ μεγαλοπρεπεῖᾳ τῆς δανείου τῆς καλλονῆς.

Ὅτε τὸ γλυκὺ τῆς φῶς ἤρξατο σκιαγραφοῦν μαγικῶς τὰ δένδρα, καὶ ὡς θάλασσα φωτεινὴ ἠπλοῦτο ἐπὶ τῶν ἀπεράντων κοιλάδων, ἐστρέψαμεν εὐθυμοὶ καὶ φαιδραὶ πρὸς τὴν πόλιν τὸ βῆμα, ἐδῶ μὲν ἰστάμεθα νωχελῶς, ὅπως θαυμάσωμεν τὸν μαγικὸν χρωματισμὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἐκεῖ δὲ ὡς γοητευθῶμεν ὑπὸ τοῦ μαγικοῦ θεάματος τῆς ὑπὸ τοὺς πόδας μας ἐκτυλισσομένης σκηνογραφίας τῶν κοιλάδων, καταστίκτων ὑπὸ ποίλοχρῶν ἀνθέων.

Ἡ ἐσπερία αὔρα τόσῳ ἡδέως ἐπνεε κατὰ τὴν εὐφρόσυνον ἐκείνην στιγμὴν, ζωογονοῦσα τὰ ὑπὸ τῆς θερινῆς θερμότητος χαυνωθέντα μέλη μας· τόσῳ γλυκὺ καὶ διαυγές ἐξικνεῖτο τὸ πρωθύστερον ἄσμα τῆς ἀηδόνος καὶ τοῦ σπίνου· τόσῳ ἡδέως ἀπέπνεον τὰ ἀρωματικά φυτά, ὥστε ἀκουσίως ἐβραδυνα τὸ βῆμα, παραδεδωμένη ὅλη εἰς τὴν γοητείαν τῆς ἐσπέρας.

Αἰφνης γέλως τις παιγνιώδης καὶ ἀργυρόχρους, γέλως γνωστός μοι. ἐξερχόμενος τῶν χειλέων φιλοπρίγμονος κόρης, διέκοψε τοὺς βεμβασμούς μου, καὶ ἐτάραξε τὴν ῥομαντικὴν σιγὴν τοῦ τόπου.

— Θὰ ἦνε ἡ Γλυκερία, διενόθητι.

Καὶ ὁ γέλως ἐξηκολούθει πλησίον, πολὺ πλησίον, χωρὶς οὐδένα νὰ βλέπω.

Ἐνόησα τὸ συμβαῖνον.

Ἐνώπιόν μου ἀνεγείρετο ὕψωμά γῆς. Ἀνῆλθον βραδέως, ἀπλῶς, ἄνευ περιεργείας κατ' ἀρχάς, καὶ ῥίψασα τὸ βλέμμα εἰς τοὺς πόδας τοῦ λοφίσκου, εἶδον τὴν Γλυκερίαν, καὶ παρ' αὐτῆ τὸν εὐρωστὸν ἐκείνον νέον τὸν κατὰ τὸ ἡμισυ χωρικόν, καὶ κατὰ τὸ ἡμισυ ἀστὸν ὅστις κατὰ πόδας ἀπὸ τίνος, παρηπρηκόλυθε τὴν ζωηρὴν κόρην.

Πρό πάντων εφαινετο τὸσφ μελαγχολικός και δύσθυμος τὴν ἡμέραν ἐκεῖνην, ὅσον ἡμεῖς εἴμεθα τρελλαί ἐξ εὐθυμίας, ὥστε μετὰ τινος ἐκπλήξεως παρετήρησα, ὅτι καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδρομῆς μας, εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐρυθροὺς και ἐξοιδηκότας.

Διατί ἔκλαιε λοιπόν; Ἐκυῖα ἄνω τοῦ λοφίσκου και παρετήρησα ὅτι εἶχε πάντοτε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρεθισμένους, και ὅτι διετήρει ἀναλλοίωτον τὸ σκυθρωπὸν του ἦθος. Μὲ τοιοῦτον συνοδὸν εἶναι δύσκολον νὰ διατηρηται τις εὐθυμος ἐπὶ πολὺ, ἐν τούτοις ἡ Γλυκερία διερρήγνυτο εἰς γέλωτας.

Μοὶ ἐφάνη παράξενον. Παρ' αὐτοῖς εἶδον ἀκανθώδη θάμνον, κατὰφορτον ἐκ ποικιλοχρόων και ἀκαθάρτων βράκων.

— Ὅθεν ὁ τόπος οὗτος εἶναι ἱερός; ἔλεγεν ἡ Γλυκερία, μετὰ τὴν συνήθη τῆς παιδικῆς πονηρίας.

— Μάλιστα, εἶναι ἱερός, ἀνῆκεν εἰς τὴν ἁγίαν Αἰκατερίνην, ἀπεκρίνετο ὁ νέος.

— Μὰ δὲν βλέπω τίποτε ἐπιμαρτυροῦν τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου, ὑπέλαβεν εἰπούσα ἡ φιλόγελως κόρη, οὔτε εἰκόνα, οὔτε ἁγίασμα, οὔτε κανδήλα, τίποτε...

— Ἀδιάφορον, τὸ μέρος εἶναι ἱερόν, και οἱ χωρικοὶ μας τὸ εἰδόνται πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ σκυθρωπὸς συνοδὸς τῆς Γλυκερίας. Κάνεις δὲν διέρχεται ἀπ' ἐδῶ χωρὶς νὰ σταματήσῃ καί...

— Καὶ τί; ἠρώτησε περιέργως ἡ νεῆνις.

— Ἀφήσῃ ἓνα κουρέλι ἀπὸ τὸ φόρεμά του...

— Λοιπόν, ὅλα αὐτὰ τὰ βράκη, ὅπου βλέπωμεν ἐδῶ δεμένα εἰς τὸ ἀγκάθι αὐτό, ἀφῆθησαν ἐπίτηδες;

— Ὅστις ἀφίνει ἀπὸ τὸ φόρεμά του ἐν βράκω ἐδῶ, ἀφίνει τὸ πάθος του, τὸ ἀφίνει εἰς τὰ βουνά...

Και ὁ νέος λέγων ταῦτα ἐστέναζε, προσδύεσκον τὴν Γλυκερίαν.

— Ἴδου μία πολὺ εὐκόλος ἱαματικὴ μέθοδος, ἣτις ἂν κοινοποιηθῇ, θὰ ζημιώσῃ τοὺς ἰατροὺς και τὰ... φρενοκομεῖα, ἐφώνησεν ἡ Γλυκερία, σκοπίμως τονίσασα τὴν τελευταίαν λέξιν. Ἄς ἐπωφεληθῶμεν και ἡμεῖς, ἐμπρός... ἀλλὰ ποῦ κουρέλι; ... ἄ! εὔρον!... Καὶ σὺν τῷ ἐπιφωνήματι, ἡ τρελλὴ ἐξέσπασεν ἀπὸ τὸν μέγαν τῆς πῖλον ταινίαν μικρὰν και δένουσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ θάμνου ἐξεφώνει, γελῶσα ἅμα τὸν εὐχρον και φιλάρεσκον γέλωτά τῆς!

— Καλὰ! και ἐγὼ ἀφίνω στὰ βουνά, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης (τὴν ὁμολογουμένως διόλου δὲν ἀγαπῶ), ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ἤρχισε πλέον νὰ μ' ἐνοχλῇ!...

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ὁ νέος ὠχρίασεν. Ἐπλησίασε σχεδὸν μετ' ὀργῆς τὸν θάμνον και ἔσχισε τὸ μανδύλιόν του διὰ τῶν ὀδόντων, και μετὰ χεῖρα πυρετώδη, ἔδесе πλησίον τῆς ἐρυθρᾶς ταινίαν μίαν λωρίδα. Καὶ ἐνῶ ἔπραττε τοῦτο, μοὶ ἐφάνη ὅτι ἔβλεπον ἀρχαῖον ἱεροφάντην τελούντα ὑπὸ τὸ φῶς τῆς Σελήνης, τὰς μυστηριώδεις αὐτοῦ ἐπικλήσεις.

Ὅτε ἀνηγέρθη, εἶχε τὸ μέτωπον ὑγρὸν και τοὺς ὀφθαλμοὺς ζοφεροὺς.

— Ἴδωμεν! τί νῆχθητε, Παῦλε, εἰς τὴν προστατίδα τῶν γεροντοκορῶν; ἠρώτησεν ἡ Γλυκερία, μετὰ τὸν σιωπηλὸν, ἀφοῦ σιωπηλῆ παρετήρησε τὴν τολμηρὰν ἐπὶ τοῦ μανδυλίου ἐγγείρισιν, και τὴν παρακολουθήσασαν ἐπὶ τῆς ἀκάνθης ἀνάρτησιν τοῦ βράκους.

— Γλυκερία! ἐφώνησεν ὁ Παῦλος ὡς ἐραφῆς, και δραττόμενος τῶν χειρῶν τῆς νεάνιδος, νῆχθη νὰ γείνησιν ἰδική μου μίαν ἡμέραν...

— Αὐτὸ μόνον; εἶπεν ἡ Γλυκερία σαρκαστικῶ τῷ τρόπῳ σᾶς βεβαιῶ, εἰσθε ὀλιγαρκῆς ἄνθρωπος. Δὲν θὰ ἦτο σοφώτερον νὰ νῆχεσθε ὅπως σᾶς ἐλεῆσῃ φιλόανθρωπός τις και σᾶς θέσῃ εἰς κἀνὲν σωφρονηστήριον; Ἐὰν πιστεύετε ἀληθῶς εἰς τὴν Ἁγίαν Αἰκατερίνην, ὡς λέγετε, διατί λοιπόν δὲν ἐδένατε τὴν τρέλλαν σας διὰ τοῦ βράκους σας;

— ὦ! μὴ φροβήσθε, εἶπεν ἐκεῖνος πονηρῶς, ἔδесе κατὰ καλλίτερον. — Ὡσὰν τί;...

— Τὴν ἰδικὴν σας τρέλλαν, ἐγώιστρια!

— ὦ, ἐφώνησεν ἡ Γλυκερία ἀφινόμενη εἰς τὴν κούφην εὐθυμίαν τῆς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν διωρᾶτο και πεισμονῆ τῆς, ὦ, Παῦλε, γνωρίζετε ἐξ ἀρχῆς ποία ἦτο ἡ γνώμη μου; Ἀντὶ βράκους και ταινίας νὰ δέσω, ἂν ἠδύναμην, ἐδῶ ὑμᾶς τὸν ἴδιον και νὰ σᾶς ἀφήσω, ὡς ἀφίνει τις ὀχληρὰν νόσον, ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης. ὦ θὰ ἦτο ἀστεῖον και... πρόσφορον!...

Και ἡ Γλυκερία ἀπεμακρύνθη γελῶσα σαρδόνιον.

Δὲν παρῆλθε μὴν, και ὁ Παῦλος ἀνεχώρει τῆς πόλεως ἀποκομίζων τὴν ἀπογοήτευσιν τοῦ σαρκασθέντος ἐρωτός του, ἡ δὲ Γλυκερία, ἣτις τόσφ σκληρῶς ἐχλεύασε και ἐσάρκασε τὸ αἶσθημα τοῦ ἀτυχοῦς νέου, χωρὶς νὰ θερμοκλήσῃ ποσῶς ὑπὸ τῆς φλογὸς ἣν ἀνῆψεν ἡ ἐλαφρότης τοῦ χαρακτῆρος τῆς, ἐγένετο ὡς ἐκ θαύματος συνετωτέρα. Ἀπόλεσε τὴν τρέλλαν τῆς παιδικῆς και φιλοπαίγμονος κουφότητός τῆς, δὲν ἐγέλα πλέον θορυβωδῶς, εἰς δὲ τὰς σχέσεις τῆς κατέστη ἡδὴ ἐφεκτικωτέρα.

Ἡ ἁγία Αἰκατερίνη εἰσήκουσε τῶν εὐχῶν τῶν δύο νέων.

Βεργινία Τ. Εὐαγγελίδου

ΔΩΡΟΝ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥ ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΔΑΣ ΤΗΣ «ΕΦΗΜΕΡΙΔΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»

Αἱ ἡμέραι αὐταὶ αἱ πρόξενοι χαρᾶς και ἀγαλλιάσεως, αἱ ἀναζωπυροῦσαι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν τὸ αἶσθημα τῆς συμπαθείας και αὐταπαρνήσεως εἶναι κατ' ἐξοχὴν προωρισμένα: διὰ τὴν ἐξάσκησιν τῆς φιλοανθρωπίας, τῆς ὑψίστης και εὐγενεστάτης τῶν ἀρετῶν.

Πᾶς πάσχων εἴτε τὸ σῶμα, εἴτε τὴν ψυχὴν, ἄξιος ἢ μὴ τῆς τύχης του, ἐχθρὸς ἢ φίλος ἔχει ἀπαραβίαστα κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας δικαιώματα ἐπὶ τῆς συμπαθείας και ἀγάπης μας. Ἡ δυστυχία, ἡ τιμωρία, οἱ πόνοι, αἱ θλίψεις, τὰ δάκρυα ὠφελον νὰ ἀποδιώκωνται κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦλάχιστον ταύτας ἐκ τῆς γῆς. Τὰ ἄστυα τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης εἴτε νοσοκομεῖα, εἴτε ὀρφανοτροφεῖα, εἴτε σωφρονηστήρια, ὠφελον νὰ μεταβάλλωσι κατ' αὐτὰς ὄψιν και οἱ συνοικισταὶ αὐτῶν νὰ αἰσθάνωνται ἐν τῇ ἀθλιότητι τῶν τὴν μεγάλην και ἀπειρον δύναμιν τοῦ τὴν ἁμαρτίαν κατανικήσαντος και τοὺς ὁμοίους τῶν ἀπὸ ταύτης ἀπαλλάξαντος Ἰησοῦ.

Δυστυχῶς ὀλίγιστοι ἐκ τῶν δυναμένων ἐννοοῦσι τὸ ἀληθὲς πνεῦμα τῆς γλυκειᾶς θρησκείας ἡμῶν.

Ἐντεῦθεν σκληρὰ και ἀπάνθρωπος ὀλιγωρία και πλήρης πρὸς τοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης ἐγκατάληψις, οἵτινες οὔτε τὴν ἡ-

μέραν αὐτὴν τῆς Ἀναστάσεως εὐρίσκουσιν ἀνακούφισιν και παρηγορίαν.

Ἐὰν ἐν τούτοις ἀκτὶς ἐλπίδος και προσδοκίας ὑποφώσκῃ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐν ταῖς καρδίαις τῶν δυστυχῶν τούτων, ἡ ἐλπίς αὕτη παρίσταται ὑπὸ τὴν ἀγνήν και ποιητικὴν τῆς γυναικὸς εἰκόνα. Καὶ οἱ ἐν τοῖς νοσοκομείοις, και οἱ ἐν τοῖς ἀσύλοις, και οἱ ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰς σωματεῖα γυναικῶν ὀφείλουσι μικρὰν ἀνακούφισιν και παρηγορίαν.

Καὶ βλέπει τις και τοὺς μᾶλλον σκληροὺς και πεπωρωμένους τὴν καρδίαν ἐξ αὐτῶν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῆς γυναικείας συμπαθείας νὰ γίνωνται ἡμεροὶ και πρᾶσι ὡς ἀρνία, νὰ μεταβάλλωνται εἰς αὐτοσχεδίους ποιητὰς και καλλιτέχνους, ἵνα μαλᾶξωσι τὴν φύσιν: εὐαίσθητον γυναικεῖαν ψυχὴν, ἵνα καταστῶσιν ἄξιοι νὰ ἐπικαλεσθῶσι τὸν οἰκτον αὐτῆς.

Μεγάλως συνεκίνησεν ἡμᾶς ἐπιστολὴ ἀποσταλεῖσα ὑμῖν κατὰ τὴν περελθοῦσαν Κυριακὴν ὑπὸ πτωχοῦ καταδικῶν εἰς ἰσόβια καταδικασμένου δεσμᾶ.

Τὶ πράττει λέγει ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν, ὑπὲρ τῶν πτωχῶν και πασχόντων εἶναι γνωστόν. Ποῖα αἰσθήματα εὐγενῆ περικλείουσι τὰ στήθη πασῶν τῶν συνεργατίδων τῆς καταφρονεῖται ἐκ τῆς γλυκειᾶς ἀθρότητος, μετ' ἧς αὐταὶ χειρίζονται τὸν κάλαμον. Σᾶς ἀποστέλλω, προσθέτει, πεντήκοντα ἐννέα ὠά, τὰ ὁποῖα ἐξωγράφισα κατὰ τὰς μακρὰς και σκοτεινὰς ὥρας τῆς ἐν τῷ τάφῳ, ἐν ᾧ ζῶν και ἐπὶ ζωῆς εἶμαι κεκλεισμένος, διαμονῆς μου. Ἀποστείλατε ταῦτα εἰς τὰς συνεργατίδας σας, γνωρίζουσα αὐταῖς ὅτι εἶμαι καταδικασμένος εἰς ἰσόβια δεσμὰ και πατὴρ πολυαριθμοῦ οἰκογενείας. Ὅτι ἡ φιλοανθρωπία και ἡ χριστιανικὴ θρησκεία ἐπιβάλλει ἄς πράξωσι κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν τέκνων μου.»

Ποιητικωτέραν ἰδέαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπινοήσῃ ὁ ἀτυχῆς οὗτος ἄνθρωπος. Ἐπικαλεῖται τὸν οἰκτον μας ὅχι τεινῶν γυμνῆν τὴν κατεσκληκυῖαν αὐτοῦ χεῖρα, ἀλλὰ προσφέρων δι' αὐτῆς ὠν ἐρυθροῦν τοῦ Πάσχα, ἐφ' οὗ ἐξωγράφισε τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ! Μὴ δὲν εἶναι τοῦτο τὸ σύμβολον τῆς ἀγάπης, τῆς εὐπλαγγνίας και τῆς αὐταπαρνήσεως; Καὶ μὴ ἐν ὀνόματι τοῦ διδάξαντος ἡμῖν τὰ αἰσθήματα ταῦτα δὲν ὑποχρεοῦμεθα νὰ τεινώμεν ἀδελφικὴν χεῖρα βοήθειας πρὸς τὸν ἐπικαλούμενον τὴν συνδρομὴν μας;

Ἐπὶ ἐκάστου τῶν ὠν τούτων πλην τῆς εἰκόνης τῆς Ἀναστάσεως εἶναι χαραγμένον και τὸ ὄνομα μιᾶς ἐκάστης τῶν κ. κ. συνεργατίδων μας. Τὰ ἀναγράφωμεν ἐντάφθα, παρακαλοῦσαι τὰς κ. κ. συνεργατίδας μας νὰ στείλωσι νὰ τὰ παραλάβωσιν ἐκ τοῦ γραφείου μας, ἐνθυμηθῶσι δὲ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας και τὰ τέκνα τοῦ ἀτυχοῦς δεσμώτου Γερακάρη, ὅστις τόσον ποιητικῶς ἐπικαλεῖται τὴν συνδρομὴν μας: Σαπρῶ Λεοντιάς, Μαρτινῆ Ἡλιοπούλου, Καλλιόπη Κεχαγιᾶ, Ἀγαθονίκη Ἀντωνιάδου, Μπέσση Μάσσονος, Μαρία Βαίλ, Σέβαστῆ Καλλιόπη, Καλλιόπη Κινδύνη, Εὐρυδικὴ Βοῖλα, Ἀνθὴ Βασιλειάδου, Πολυζένη Μελανδινού, Μαρία Θεοδοσιάδου, Εὐανθίππη Καλοστούπη, Εὐφροσύνη Κάρπου, Μαρία Βεᾶ, Ἄννα Σερούσιου, Ἀγγελικὴ Παπαρέσκου, Μαλβίνα Μαλατάκη, Μαρία Βουά, Κρυσταλλία Χρυσοβέργη, Ἀριστέα Κυριακοῦ, Ἀνθίππη Παλαμηδοῦ, Κοραλλία Ρουσέλη, Λαύρα Περλαί, Μαρία Ν. Γεννάδη, Ἐλένη Στ. Παπαδάκη, Σοφία Ρεστέν, Μαρία Ὁθωνιάδου, Ἀγλαΐα Σύρμα, Δόμνα Θωμᾶ, Πηνελόπη Παναγιωτίδου, Ἄννα Μεδάρ, Παναγιώτα Λιούρη, Μαρία Χαυλοβίτε

Ἄννα Ὀττο, Ἀντιγόνη Σ. Δουζίνα, Ἀῦρα Σποράς, Μπήλιω Ἀντωνιάδου, Μαρία Ἀλεσσόν, Ἐλένη Γεωργιάδου, Μαρία Διόν, Μαρία Στ. Παπαδάκη, Μαρία Ρατάση, Ἀθηνᾶ Σιγανού, Μαρία Πιέρ, Παρθενόπη Καρδαρά, Μαρία Μονών, Μαρία Πίπιζα, Μαρία Νοέ, Μαρία Ἀλβί, Ἐλλη Δενάρ, Ἐλένη Λιθό, Φλωρεντία Φουντουκλή, Μαρία Ὀμπρέ, Εἰρήνη Οἰκονομίδου, Λευκὴ Βερῆ, Μαρία Δερμόν, Λόρα Δερνάρ, Καλλιόρη Παρρέν.

Η ΔΥΣΤΥΧΗ MANNA!

Φουσκῶν' ἡ θάλασσα γοργὰ και στὴ στεριά σιμῶνει, βαθεῖα βογγοῦν τὰ κύματα ἀφρόσπεταρωμένα, ἀδιάκοπος ὁ σίφουρας 'στ' ἀστέρτα τὰ ἐψῶνει, και 'μοιάζοντε κορφαῖς βουνῶν ποῦ εἶναι χιονισμένα!

Ἄχ! θάλασσα!! ἡ ποῖδ' γλυκερὰ σὺ γίνεσαι μητέρα, ὅταν μαγεύης τὰ παιδιὰ τὰ 'ρθοῦν στὴν ἀγκαλιὰ Σου, και μητρὶὰ τοὺς γίνεσαι φαρμακεῆ μιὰ 'μέρα, σὰν τοῖσσις πῶς δὲν φεύγουνε τὰ δόλι' ἀπὸ σημά Σου!

Κύτταξε τώρα... γέρω Σου τὰ τύμπαν' ἀντηχοῦνε, γελᾶει ὁπορος τὴν καρδιά χαρὰ γεμάτη ἔχει, χοροὶ ἀκούονται γοργοί, φωναῖς ἀντιλαλοῦνε, και μόνον σὲ μιὰ δύστιχη κανέρας δὲν προσέχει!!

Καὶ ἡ φτωχὴ γατί... (ἄχ!..τὴ σκληρὴ στιγμὴ ὅπου τυχαίνει, τὰ συναρτῶνται δαδ' ψιχαῖς σὸ ἴδιο μοροπάτι, ἡ μιὰ τὰ ἔχη τοῦμπανα, μετὰ γέλωτα τὰ διαβαίρη, καὶ ἄλλη ὁ χάρος τὰ κρατῆ σὲ δούτοχο κρεβάτι!)

Κλαίει... γατί τὸ ὠμορφο, τὸ ζηλιετὸ παιδί τῆς, ἡ μόνη τῆς παρηγοριά, τὸ μόνον τῆς καμάρη, ποῦ ψέε σκυφτὸ γογατιστὸ ἔπερε τὴν εὐχὴν τῆς, μέσα σὸ κύμα, πέταξεν ὁ χάρος τὰ τὸ πύρη!

Ἄχ! πῶς τὸ βλέπ' ἡ δούτοχη νεκρὸ κ' ἐξαπλωμένο!... κανεὶς κανεὶς δὲν τὴ 'ρωτᾶ... κανεὶς δὲν τὴ λυπαῖται κανεὶς δὲν ἦρθε τὰ τὸ δῆ, στὸ γέμετρο γεμμένο, Ἄγρὸ πῶς μοιάζει ἄγγελο ποῦ ἦσχα κοιμᾶται!...

Μοράχη τὸ συνώδεσε 'στὴν ὑστερη τὴ στράτα, Μοράχη τοῦ 'δωσε φιλι σὲ χεῖλη παγωμένα, μοράχη τὴν γῆ ἔσκαψε τὰ κρύβη τέτοια κηάτα, ποῦ ἦσαν ἀπ' τῆς ἀνοιξῆς τὰ λούλουδα πλασιέια!...

Τώρα...τῆς τράτας μοναχὰ τὰ ἐξέλε καμαρώνει, ὅλη χλωμὴ σὰν τὸ κερὶ καὶ ἀδιάκοπα φωνάζει, τὸ γαλανό τῆς τὸ παιδί...θαρεὶ πῶς τὴν σιμῶνει!... θαρεὶ πῶς πάτησε στερεὰ και πῶς τὴν ἀγκαλιάζει!...

Τοῦ κάκου! μάννα δόστυχη, τὸ κύμα ψιθυρίζει τοῦ κάκου! λέει ὁ βορρῆας ποῦ τὸ κορμί τῆς δέρνει τοῦ κάκου γάεσαι ἐδῶ! ἐκεῖνος δὲ γυρίζει!... σὰν πύρη ὁ χάρος τὴν ψυχὴ ὀπίσω δὲν τὴν φέρνει!... Ἐν Πορταρῆ τῇ 24]2]92.

Μαρία Πιπίζα

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Το πάσχα είναι στοργική πρόταξις προς προτροπὴν δώρων μεταξὺ τῶν διαφόρων τῆς οἰκογενείας μελών. Τὸ ὄρατον τῶν μητέρων μας ἔθιμον νὰ προσφέρωσιν εἰς τὰ τέκνα των καινουργῆ αἰσθητὰ ἢ ὄρατον τῆς ἐποχῆς πῖλον ἢ καὶ οἰονόητος ἄλλον στολισμὸν ἐκλείπει δυστυχῶς ἡμετέρας παρὰ τῶν κυριῶν τοῦ συρμοῦ, αἵτινες ἀνά πάσαν ἀδιακρίτως ἡμέραν προσφέρουσιν εἰς τὰ τέκνα των πολυτίμους στολισμούς.

Οὕτω ἀφαιροῦσιν ἐν ἐπὶ πλέον γόητρον τῆς χαροποιῦ καύτης ἡμέρας ἀπὸ τὴν ἀθώαν παιδικὴν ψυχὴν. Τὰ παιδιά καὶ αἱ νεάνιδες αὐταὶ εἶτι ἐννοοῦσιν οὕτω ὅτι δὲν στολίζονται ἵνα τιμῶσιν τὰς ἐπισήμους τοῦ ἔτους ἑορτάς, ἵνα πανηγυρίσωσιν τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἀπλῶς ἵνα ἀρέσκωσιν, ἵνα ἐπιδωνώσινται.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι διὰ τὴν παιδικὴν καὶ ἐρμητικὴν ἡλικίαν ὄρατον φόρεμα καὶ ἐν γένει κόσμιοι στολισμοὶ εἶναι δικαίωμα σεβαστόν. Ἀλλὰ διατί νὰ μὴ ἐπισημοποιῆται ἐπιπερισσότερον ἢ μεγίστη τῶν ἑορτῶν, δια τῆς ἀμφιέσεως ὄρατου καὶ καινουργού περιβολῆς; Διατί νὰ μὴ ἀρίστη ζωηροτέραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν πρὸς τοὺς στολισμούς ὄρατον ἡλικίαν ταύτην ἢ ἡμέρα τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀναστάσεως καὶ ἀπομακρύνῃ οὕτω ἀπὸ τὴν παιδικὴν καρδίαν τὸ αἰσθητὸν τῆς φιλαρεσκείας, τὸ ὅποιον ἀποβαίνει βραδύτερον ἀληθῆς τῆς νεότητος μάστιξ.

Ἀλλὰ αἱ γυναῖκες γεννῶνται φιλάρεσκοι, λέγουσι: Καὶ ἐὰν παραδεχθῶμεν τὴν ἰδέαν ταύτην ὡς ὀρθήν, ἀνάγκη νὰ ρυθίζωμεν ἀπὸ τῆς παιδικῆς ἡλικίας καταλλήλως τὸ φυσικὸν τοῦτο αἰσθητὸν τῆς κόρης, ἀπομακρύνουσαι αὐτὴν τὸν ἐγωισμὸν καὶ τὴν ἐλαφρότητα καὶ δημοσιογούσαι ὡς ἑλαττήριον τὸν πόθον τοῦ νὰ ἀρέσκῃ καὶ εὐαρεστῇ εἰς πάντας ὄρους ἀγαπᾶ, καὶ παρ' ὧν καθ' ἑκάστην εὐεργετῆται.

Εἶναι ἀληθῶς εὐχάριστον νὰ βλέπῃ τις νεάνιδα, χαίρουσαν διότι ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ τῆς εὐχαριστοῦνται καὶ σεμνύνονται βλέποντες αὐτὴν εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως ἐνδεδυμένην ἢ ἐκδηλοῦντες χαράν, διότι αὕτη διακρίνεται ἐπὶ εὐφροσύνῃ καὶ ὑγιει μωρφώσει, ἐπὶ ἀρισταίς καὶ προτερήμασι.

Ὡς δὲ διὰ τὴν μωρῶσιν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος τῶν ἀσχολεῖται φιλοστόργως ἢ «Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν» οὕτω νομίζε: καθήκον τῆς νὰ ἀσχοληται καὶ διὰ τὴν εὐπρεπὴ σωματικὴν περιβολὴν των, ὀδηγούσαι αὐτὰς ἐν τῇ καταλλήλῃ ἐκλογῇ τῶν χρωμάτων καὶ τῶν σχημάτων τῶν ἀμφιέσεών των καὶ προφυλάττουσαι ἀπὸ τῆς ἀκουσίτου πολλάκις παρεκτροπῆς εἰς περιβολὰς ἰδιοτρόπους, ἀσέμνους, καὶ ματαίας, αἵτινες μακρὰν τοῦ νὰ τὰς ἐξωραΐσωσι, τὰς καθιστοῦσι πολλάκις γελοίας.

Ἐπανειλημμένως εἶπομεν ὅτι ἡ ἀπλότης μετὰ τῆς καλλιασθησίας καὶ χάριτος ἀποτελοῦσι τὸν κυριώτατον τῆς κόρης στολισμὸν. Οἱ συρμοὶ δὲ κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα εἶναι ἐξαιρετικῶς ἀπλοὶ καὶ ἀπείριτοι.

Καὶ κατὰ τὴν ἀνοιξὴν ταύτην αἱ ἐσθῆτες θὰ φέρωσιν ἰσοῦμεις καὶ ἀπλαί, μὲ λοῦζας χωρὶς πύλλας ραφὰς, μὲ περικόρμια σφραγγύλα, φέροντα πρὸ τοῦ θώρακος ἐξαρτήματα εἴτε ἐκ φυσικῶν ἢ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, εἴτε ἐκ τριχάπτων, εἴτε ἐκ ταινιῶν. Αἱ ταινίαι εἶναι ὁ νεώτατος συρμὸς τῆς ἐποχῆς. Νεῶταί μὲ ἀπλοῦστατον ἔνδυμα, δύναται νὰ θέσῃ ὡς μόνον ἐξάρτημα τῆς ἐσθῆτος ταινίαν μετὰ μικροῦ κόμβου προσηρμοσμένην ὀλίγον ἄνωθεν τῆς ὠμοπλάτης. Τὰ ἄκρα τῆς ταινίας τῆς δὲ κούσιν μέχρι τοῦ κάτω ἄκρου τῆς ἐσθῆτος.

Οἱ κόμβοι ἐν γένει καὶ αἱ ἐκ ταινιῶν θηλαὶ καθίστανται ὅσημέρας μικρότερα, καὶ ταπεινότερα. Καὶ ἐπ' αὐτῶν τῶν πῖλων εἶτι οἱ κόμβοι εἶναι πολὺ μικροί, καθὼς καὶ αἱ μέγροι τοῦδε ὑψηλαὶ πτέρυγες καὶ ὅλοι ἐκείνοι οἱ πυργωτοὶ τῶν πῖλων στολισμοῦ, οἵτινες οὐδεμίαν προσέδιδον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν χάριν. Ἄντι τούτων τὸ βάθος τῶν πῖλων εἶναι ἤδη πολὺ ὑψηλόν, ἐνῶ τὰ χεῖλη μετριάσσονται ἐπὶ τὸ μᾶλλον. Ἡ κλειστοὶ πῖλοι τῶν κυριῶν ὁμοιάζουσιν ὀλίγον πρὸς κρᾶνος τῆς Ἀθηνᾶς, φέροντες πᾶν ἐξάρτημα ἐπὶ τῶν ὀπισθεν.

Τὰ ὑφάσματα τῆς ἐποχῆς εἶναι τὰ κρεπὸν, εἴτε μονόχροα, εἴτε μετὰ σχεδίων, εἴτε ἀραδιωτὰ ἢ μετὰ τετραγώνων ἐν εἶδει σκωτικῶ ὑφάσματος. Αἱ βᾶσαι φαίνονται ἐλάχιστα εὐνοηθεῖσαι, ἐνῶ αἱ μονοκόμματοι ἐσθῆτες (robes princesses) ἀρμόζουσιν ἰδιαίτατα εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν.

Φιλόκαλος

Αἱ Θρησκευτικαὶ Διαλέξεις τοῦ Παρνασσοῦ

Ἡ τελευταία θρησκευτικὴ διλέξις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρνασσοῦ ἐγένετο τὴν παρελθούσαν Τρίτην πρὸ ἀσφυκτικῶς συνθουμένου ἀκροατηρίου ἐκ τῆς ἐκλεκτοτέρης Ἀθηναϊκῆς κοινωρίας.

Καὶ τὸ θέμα τῆς διαλέξεως καὶ ἡ φήμη τοῦ ρήτορος συνετέλεσαν, ὅπως τὸς μετὰ ἢ ἐκεῖ ἐκλεκτὸς κόσμος ἐξ ἀμοφετέ-

ρων τῶν φύλων καὶ τῶσαι καὶ τόσοι ἀπέλθωσιν ἐλλείψει θέσεως. Ἡ Α. Μ. ἡ Βασίλισσα προσῆλθε μετὰ τῶν περιγητισσῶν Σοφίας καὶ Μαρίας, μετ' εὐλαθείας καὶ θαυμασμοῦ παρακολουθήσασαι τὴν ἐπαγωγολάττην, ἐντονον καὶ εὐφραδιστάτην διάλεξιν τοῦ κ. Μοσχάκη, ὅστις εἶχεν ὡς θέμα τὴν Ἀθανασίαν τῆς Ψυχῆς.

Καὶ τοὶ ἐπανειλημμένως ἐξήραμεν τὴν ρητορικὴν δεινότητα τοῦ κ. Μοσχάκη, ἐν τούτοις ὁμολογοῦμεν ὅτι ἡ τελευταία διάλεξις τοῦ ὑπερέβη πᾶσαν προσδοκίαν, ἀνεδείξεν αὐτὸν ἀπαράμιλλον, ὅπως ἐμπνέη καὶ καταπαίθῃ καὶ τοὺς μᾶλλον δυσπίστους καὶ τοὺς μᾶλλον ἐνδοιάζοντας πρὸ τῶν μεγάλων ἀληθειῶν τῆς ἱερᾶς ἡμῶν θρησκείας.

Ἡ συγκίνησις τοῦ ἀκροατηρίου ὑπῆρξε μεγάλη, πᾶσαι καὶ πάντες δὲ ἀπεχώρησαν, ἀποκομίζοντες ὅχι μόνον ἐνθουσιώδεις περὶ τοῦ διαπρεποῦς ρήτορος ἐντυπώσεις, ἀλλὰ καὶ πίστιν ἀκράδαντον καὶ ἀμετάπειστον περὶ τῆς μελουσῆς ζωῆς, περὶ τῆς Ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Τὸν κ. Μοσχάκη μετὰ τὸ πέρασ τῆς ἀγορεύσεως του συνεχάρη θερμῶς ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια, ἥτις διὰ τῆς παρουσίας τῆς εἰς τὰς θρησκευτικὰς ταύτας διαλέξεις, ἔδωκεν ἄριστον καὶ ἐποικοδομητικώτατον πρὸς ἀπομίμησιν παράδειγμα.

Θερμὰς ἐπίσης ἐκδηλώσεις εὐχαριστίας καὶ εὐγνωμοσύνης ὁ κ. Μοσχάκης ἐδέξατο παρὰ τοῦ πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ὁπερ τοιαύτην τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος ἀπόλαυσιν ὀφείλει εἰς τὸν διαπρεπῆ τῆς ἐκκλησίας ρήτορα καὶ ἐξοχον τοῦ ἐλληνικοῦ θεολόγου.

BIBLIA

Γενικὴ Ἐπιθεώρησις. Ἀπὸ τῆς Α' Μαρτίου ἤρξατο ἐκδιδόμενη παρὰ τοῦ κ. Ἀθανασίου Ἀργυροῦ ἡ «Γενικὴ Ἐπιθεώρησις» μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα, περιέχον ὄλην ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην, ἀναγομένην εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ ξένην Φιλοσίαν, τὴν Πολιτικὴν, τὴν Ἱστορικὴν, τὴν Φιλοσοφίαν, τὰς Ἐπιστήμας καὶ Καλὰς Τέχνας. Ἐτησίαν συνδρομὴ ἐν Ἑλλάδι δρ. 12, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. 15.

Τὰ ἅγια Πάθη καὶ ἡ Ἀνάστασις. Ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἐξεδόθη εἰς νέαν ἐκδόσιν ὑπὸ τῶν γνωστῶν ἐν Κηπόλει ἐκδοτῶν ἀδελφῶν Δεπάστα ὄρατον βιβλίον, ἐν ᾧ περιλαμβάνονται ὅλαι αἱ Ἀκολουθίαι τῆς Ἀγίας καὶ Μεγάλης Ἑβδομάδος μετὰ τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου καὶ τῆς θείας Μεταλήψεως Χρησιμοποιῶνται εἰς πᾶσαν οἰκογένειαν καὶ τὰς ἀγίας ταύτας ἡμέρας. Πωλῆται εἰς τὸ β' ἰστωίσιον Κουσουλίνου.

Ἐκθεσις τῶν πεπραγμένων τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου. Ἐξεδόθη εἰς ἐπίτομον τεῦχος ἡ ἔκθεσις τῶν πεπραγμένων τοῦ Μουσικοῦ καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου, περὶ τοῦ ὁποῦ ἐγκαιρῶς τὰ δέοντα ἐγράψαμεν.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Πιζέλια νηστήσιμα. Λαμβάνετε ἡμίσησαν ὄκταν πιζέλια ἤρα, τὰ θέτετε ἐπ' ἐσπέρας εἰς χλιαρὸν ὕδωρ. Τὴν ἐπικύριον τὰ ἐξάγετε τοῦ ὕδατος καὶ τὰ ἀφίνατε μετὰ τὴν ὑγρασίαν των ἐντὸς δοχείου ἐπὶ μίαν ὥραν. Τὰ κενώετε τότε ἐντὸς γύτρας μετὰ ὕδωρ, ἔλαιον, 2 καρόττα, 2 κρόμμια κομμένα, ὀλίγον πετροσίλινον, δάφνην καὶ ὀλίγον σκόρον. Τὰ ἀφίνατε νὰ βράσωσι καλῶς ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Τα λιώνετε τότε, τὰ περᾶτε ἀπὸ τὸ τρυπητὸν καὶ ἰδιαίτερως βράζετε ὀλίγον ἔλαιον, μετὰ τὸ ὅποιον βρέχετε τὸν γηλόν σας τοῦτον. Τὰ σερβίρετε μετὰ λεπτὰς φέτας φριγανίδας καὶ μετὰ καρδιάς μαρουλιῶν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Κατὰ τῆς σκωρίας καὶ τῆς μελάνης. Τὰ; κυλίδας τῆς σκωρίας καὶ τῆς μελάνης καθαρῶς ὁ χυμὸς τῆς ὀρίμου ντομάτας.

ΠΟΥ ΡΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΘΕΡΙΝΑ ΣΑΣ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Ἄκουσον ἡ καλλιασθησία συνοδευομένη ὑπὸ τῆς οἰκονομίας σας καλεῖ. Αἱ πολυπληθεῖς πελάτιδες τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βιτζέντζου ἐνόησαν βέβαια ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται. Οὐδὲν ὠραιότερον, πλουσιώτερον, καλλιασθητικώτερον καὶ χαριέστερον τῶν τελευταίων φορεμάτων, ἅτινα ἐξῆλθον κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου. Πολλοὶ τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις πελατιδῶν τῆς ὑψαρίστησιν ἡμᾶς διὰ τὴν ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τῶν Κυριῶν σύστασιν τοῦ ἐργοστασίου τούτου.

Ἐλπίζομεν ὅτι καὶ πᾶσαι αἱ εἰς τὴν νέαν σύστασιν μας ὑπέκουσαι, θὰ εὐρεθῶσιν ἐντὸς μικροῦ εἰς τὴν αὐτὴν εὐχάριστον θέσιν.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΤΕΧΝΗΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ ΑΔΕΛΦ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ

Ἀθῆναι.— Ὁδὸς Ἐρμοῦ, ἀρ. 121.

Τὸ πρῶτον καὶ μόνον ἐν Ἀθῆναις κατασκευάζον παντός εἶδους Ἀνθη ὑπέριστα κατὰ τὴν φυσικὴν ἀπομίμησιν καὶ αὐτῶν τῶν Ἑυρωπαϊκῶν. Ἀνθη διὰ καπέλα, διὰ φορέματα νυμφικὰ καὶ χοροῦ, δι' Αἰθουσῶν, Γυρλάντες καὶ Πέπλα Νυμφικὰ. Στέφανα διὰ γαμοῦς ἐκλεκτῆς ποιότητος εἰς τιμὰς ἀπιστέυτους, στέφον χάρισμα, Στεφάνους πολυτελεῖς διὰ κηδείας εἰς τὸ ἥμισυ τῶν Ἑυρωπαϊκῶν τιμῶν.

Ἐκλεκτὴ καὶ πλουσιωτάτη συλλογὴ παιδικῶν παιχνιδῶν καὶ κομψογενημάτων ἐπίσης εἰς τιμὰς εὐτελεστάτας. Πάντα ταῦτα εἰς τὸ ἐπὶ τῆς Ὁδοῦ Ἐρμοῦ 121 κατὰστημα τῶν ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΗ.

ΜΑΝΗΛΙΑ, ΠΕΡΙΚΗΝΗΜΙΔΕΣ ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ

N. K. ΠΕΠΑΣ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου

Περὶ περισσότερα χρέματα δαπανώμεν εἰς τὰ ψιλικά, ὡς λέγουσι συνήθως, ἢ εἰς τὰ φορέματα καὶ ὑποδήματα μας, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὴν κυρίως περιβολὴν. Περικηνήμιδες καὶ ρινόμακτρα, ἀλεξήλια καὶ χειρόκτια εἶναι καὶ διὰ τοῦς ἀνδρας καὶ διὰ τὰς γυναῖκας ἀπαραίτητα, σπανίως ὅμως καὶ καλῆς ποιότητος, ἐὰν δὲν ἴναι πολὺ ἀκριβά.

Μόνον τὸ νεοσύστατον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατὰστημα ψιλικῶν τοῦ κ. Ν. Πέπα συνδυάζει τὸ εὐνοον μετὰ τῆς ἀρίστης ποιότητος τῶν πολυωμένων πλουσίων καὶ ποικιλωτάτων εἰδῶν τῆς γυναικείας καὶ ἀνδρικής ἐνδυμασίας.

Τὸ συνιστώμεν θερμάτατα εἰς τὰς κ. ἀναγνωστῆρας μας. Μία ἐπισκεψίς μόνον ἀρκεῖ, ὅπως πεισθῶσιν ὅτι ἡ σύστασις μας εἶναι εὐεργετικὴ.

Παρακαλοῦνται αἱ κ.κ. συνδρομητρίαι, αἱ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λαμβάνωσι τὴν «Ἐφημερίδα τῶν Κυριῶν» καὶ κατὰ τὸ ἀρξάμενον ἥδη ἔτος νὰ ἀποστείλωσιν ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου τὴν ἐπίσταν αὐτῶν συνδρομὴν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κυρίας ἐκεῖνας, αἵτινες καθυστεροῦσιν ἐτι συνδρομὰς τοῦ λήξαντος ἢ καὶ τοῦ προπαραελθόντος ἔτους, ὡς καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀντιπροσώπους μας, οἵτινες μετὰ ἐπανειλημμένας παρακλήσεις μας κατακρατοῦσιν ἐτι συνδρομὰς ἢ ἠμέλυσαν νὰ ἐνεργήσωσι τὴν εἰσπραξίν αὐτῶν.

Ἀπλοῦμεν δὲ ὅτι θέλομεν διακόψει ὄρισμένως τὴν ἀποστολὴν τοῦ φύλλου πρὸς πᾶσαν κυρίαν, μὴ συμμορφουμένην πρὸς τὴν ἄνω διατυπωμένην παράκλησιν.

Αἱ μὴ ἐπιθυμοῦσαι νὰ λαμβάνωσι τὸ φύλλον παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτὸ ἐντὸς τοῦ πρώτου δεκαπενθήμερου τοῦ Ἀπριλίου.

Τὰς συνδρομὰς τῶν αἰ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ κ.κ. συνδρομητρίαι δύναται νὰ ἀποπέλλωσιν εἰς χαρτονομίσματα ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς, αἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ δὲ εἴτε εἰς χαρτονομίσματα τῶν οἰκείων χωρῶν, εἴτε εἰς τοκομερίδια τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς, εἴτε εἰς γραμματόσημα.

Ἡ ἀτυχῆς Αἰκατερίνη Χατζοπούλου, ἡ σύζυγος τοῦ δυστυχοῦς παρὰφρονος καὶ μήτηρ τεσσάρων ἀνηλίκων τέκνων δὲν πρέπει νὰ λησμονηθῇ κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας παρὰ τῶν φιλανθρώπων κυριῶν.

Ἄψοσάλλη ἡμῖν πλὴν τῶν ἀναγραφέντων ποσῶν καὶ 8 φρ. ὑπὲρ τῆς δυστυχῆς ταύτης παρὰ τῆς ἐν Βικρέτ-Ἐλ-Σάπ φιλανθρώπου συνδρομητρίας μας κ. Αἰκατερίνης I. Ἀνδρεδάκη.

Ἡ διεύθυνσις τῆς δυστυχῆς: Ὁδὸς Κολοκυνθοῦς ἀρ. 34.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Ἐν τῷ σκότει τοῦ ναυτοῦ οἱ Ροβέρτος καθίστατο φοβερός. Τὸ μίσος τοῦ ἐξήρξατο εἰς ἀγρίαν ἀποτροπὰς, καὶ οἱ ὑψόμενοι βραχιόνες τοῦ ἐφαινοτο ἔτοιμοι νὰ κτυπήσωσι τινα.

Ἡ Μαγδαληνὴ πτοηθεῖσα καὶ ἐκ τῆς στήσεως καὶ ἐκ τῶν λόγων του, ἐνόμισε πρὸς στιγμήν ὅτι ὁ Ροβέρτος ἀπόλασε τὸ λογικόν. Ἐξέβαλε κραυγὴν καὶ ἤρξατο νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ ναοῦ. Ὁ Ροβέρτος τὴν παρεκλόουθει, προσπαθὼν νὰ τὴν κρατήσῃ.

Ἄφνης ἐκείνη ἔστη πρὸ ἀκτύτου τοῦ μόλις ἀνατέλλοντος ἡλίου, ἥτις διὰ τῆς ὕδατος τοῦ παραθύρου ἀνενάλλα ἀκριθῶς ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀνεωίχθησαν ὑπερέμετρος, προσληκόμενοι ἤδη μετ' ἐκστάσεως πρὸς τὸ φυσικόν ἐκείνου σημεῖον, μετὰ τὸ στόμα ἡμιάνοικτον, μετὰ τὴν ἀναπνοὴν ἤρμενον.

— Μαγδαληνὴ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος πτοηθεῖς πρὸ τῆς αἰφνιδίου ταύτης καὶ ἀνασθητοῦ ἀκηνησῆς. Ἐπειτα ὡσεὶ ἐνοήσας; Ὡθέ μου! εἶπε, σὲ εὐχαριστοῦ, ἀπὸ μοὶ παρέλεις τὸν τρόπον νὰ πεισθῶ περὶ τοῦ βασίμου ἢ μὴ τῶν ὑποθέσεων μου.

Ἐπὶ τὸ κράτος τῶν τρομερῶν τῆς νυκτὸς ἐκείνης συγκινήσεων τὸ νευρικόν σύστημα τῆς νεάνιδος εἶχεν ὑποστῆ σπουδαῖον κλονισμόν. Ἡ νόσος ἐξ ἧς ἄλλοτε εἶχε πάθει ἐπανήργετο ἤδη. Ἡ χυρσιζουσα ἀκτίς, ὡς ἄλλοτε ἡ λάμπουσα ἀκτὴ τοῦ ἡγευριδίου τοῦ Καρθὸλ τὴν εἶλεν ὑπνωτίζει. Διετέλει εἰς ἐπιληπτικὴν κατὰστασιν.

Καὶ ὡς ἄλλοτε εἶς ἄλλους ἐπιωφελεῖτο τοῦ τυχεροῦ τούτου συμβάντος, ὅπως καταστήτῃ τὴν ὑπερπληθὴ ἀκούσιον συνένονόν του, ἐπίσης σήμερον ὁ Ροβέρτος ἠδ' αὐρῆσκει ἴσως ἐν τῇ καταληψίᾳ ταύτῃ τὸν τρόπον τῆς σωτηρίας του.

Ὡς ὁ Κορθὸλ οὕτω καὶ ὁ Ροβέρτος, ἰχάρειν εἰς τὸν ἱατρὸν Γερβαίς, ἐνόη-

σεν ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ καταλαμβάνετο ὑπὸ ὑπνωτικῆς καταληψίας. Ἐθῆκε λοιπὸν τοῦς δακτύλους του ἐπὶ τῶν βλεφάρων τῆς: Κοιμήσου!... Τὸ θέλω!... εἶπε μετ' ἀγρίαν ἐνεργητικότητά, προσηλθὼν τὸν πύρινον ὠκεανὸν τῶν βλεμμάτων τοῦ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς νεάνιδος.

Αὕτη ἔμεινε ἀκίνητος, ὡς ἀπολιθωμένη. Ἦτο ἤδη πειθῆνιον ὄργανόν του, ἐτοίμη τὰ πάντα νὰ ἀποδεχθῇ, νὰ ὑπακούσῃ σήμερον εἰς τὸν ἄθωον, ὡς εἶχεν ἄλλοτε ὑπακούσει εἰς τὸν ἔνοχον.

— Μαγδαληνὴ, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, τοῦ ὑποίου ἢ φωνῆ ἔτρεμεν, παρευρέθης εἰς τὴν δολοφονίαν τῆς μητρός σου... Ἦνοιξας τὴν ὕβαν τοῦ δωματίου τῆς, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ δολοφόνος τὴν ἐκτύπα. Ἐνθυμεῖσαι!

— Ναί! εἶδον τὸν κακοῦργον νὰ τὴν κτυπᾶ, ἀπήνησεν ἐκείνη μετ' ἡσυχίαν βραδείαν καὶ μονότονον, τρομακτικὴν δ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθυτάτης σιγῆς τοῦ παρεκκλησίου. Ναί!

— Ἄν ἀκάλεσον ἐκ νέου τὴν σκηνὴν ταύτην εἰς τὴν μνήμην σου μετὰ ὅλας τὰς λεπτομερείας αὐτῆς πρὶν ἢ οὐδεὶς σοὶ ἀπευθύνει τὸν λόγον; Ὑπόθεσις ὅτι εἰσέρχεται ἤδη εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ δωματίου, ἐν ᾧ τελεῖται τὸ ἔγκλημα. Ἦκουσας πρῶτον θόρυβον.

— Ναί! ἀκούω ὑπόκρινον κρότον... ὡς νὰ πίπητι τις καὶ ἔπειτα ὡσεὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ τάπητος. Τρέμω ὄλη. Ἄνοιγα μετ' ὀρμῆς τῆς ὕβαν... Ὁ Ροβέρτος ἦτο θανασίμου ὠγρός. Ψυχρὸς ἴδρωσ; περιέριε τοῦ μετωπίου του.

Ἠθῆναιτο τὰς δυνάμεις του ἐκλειπούσας; ἐν τούτοις γενόμενος κύριος ἑαυτοῦ ἐξηκολούθησε: Ποῖον βλέπεις τὴν στιγμὴν ταύτην πρὶν ἢ σοὶ ἐμίλησῃ τις. Θέλω νὰ ἀποδιώξῃς διὰ παντός πᾶσαν ἀέψιν ξένην, πρὸς ὅ,τι βλέπεις κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην. Θέλω νὰ ἴδῃς καλῶς καὶ νὰ ἐνθυμηθῇσιν θεὸς παντός ὅ,τι εἶδες!

Τότε διὰ τῆς αὐτῆς ἡσύχου καὶ μονοτόνου φωνῆς ἡ Μαγδαληνὴ ἐξηκολούθησε: Βλέπω τὸν Κορθὸλ, κρατοῦντα εἰς χεῖρας; ἐγχειρίδιον ἰαπωνικόν, τὸ ὅποιον ἤρασεν ἐπὶ τῆς τραπεζῆς. Τὸ πτώμα τῆς μητρός μου κεῖται πρὸ τῶν ποδῶν του... Στρέφει πρὸς με... με βλέπει! Ὁρᾷ κατ' ἔμοῦ μετ' ἡν μαχαίραν ὑψωμένην... Ἀ! φοβοῦμαι! φοβοῦμαι!...

— Καὶ ἔπειτα;

ΟΙ ΚΕΡΔΙΣΑΝΤΕΣ ΑΡΙΘΜΟΙ ΤΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜ. ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Οι πρώτοι κερδίσαντες αριθμοί οι έχοντες δικαίωμα δωρεάν φοιτήσεως των τέκνων των εις το άριστον παρθεναγωγείον τής κ. Ασπασίας Σκορδέλη είναι οι εξής: 747, 1365, 88, 3253, 559. Οι πέντε επόμενοι τούτων οι έχοντες δικαίωμα φοιτήσεως δωρεάν εις το άριστον Λύκειον του κ. Χ. Διοσκορίδου είναι: 17, 2365, 1002, 1078, 2645. Ο άρ. 1701 την έτησίαν ύποτροφίαν μιας μαθητριάς με το ήμισυ μόνον τής τιμής εν τω παρθεναγωγείω κ. Ασπασίας Σκορδέλη. Ο αριθμός 4103 την έτησίαν ύποτροφίαν ενός μαθητού εις το Λύκειον Διοσκορίδου με το ήμισυ μόνον τής τιμής. Ο αριθμ. 2961 κερδαίνει εν μαϋρον μεταξωτόν φόρεμα. Ο άρ. 3608 εν χρωματιστόν μεταξωτόν φόρεμα. Ο άρ. 3.333 εν φόρεμα χοροϋ. Οι αριθμ. 5005, 2780, 823 ανά εν μάλλινον φόρεμα.

Οι άρ. 197 και 3790 ανά εν φόρεμα βαμβακερόν. Οι άρ. 3032, 3686, 2773, 194, 4939, 4751, 4693, 2487, 2883, 1299 κερδαίνουν ανά εν ζευγος χειροκτίων. Οι αριθμοί 1925, 3451, 3391, 4836, 2888, 3336, 5599, 2946, 233, 5230, κερδαίνουν ανά ήμισειαν δωδεκάδα ρινομάκτρων μετά μονογράμματος. Οι αριθμ. 5038, 485, 2508, 3870, 3727, 4937, 2848, 2608, 45, 2777, κερδαίνουν ανά εν ριπίδιον. Οι αριθ. 5312, 5134, 2245, 2483, 3408, 3043, 3896, 5025, 4764, 4404 ανά εν πολυτελές κάτοπτρον τής χειρός. Οι αριθμοί 2844, 2401, 3708, 5358, 3474, 4114, 4075, 5128, 3630, 2991 ανά μίαν μανδυλιοθήκην πεποικιλμένην. Οι αριθμ. 4693, 2612, 2265, 4158, 4827, 3086, 3661, 2890, 4194, 285 ανά εν φρουσουράκτον επίστρωμα επίπλου. Οι αριθμοί 427, 2356, 64, 325, 1118, 1193, 5725, 618, 1400, 5235 ανά μίαν έτησίαν συνδρομήν τής «Εφημερίδος των Κυριών».

Οι εξής εκατόν αριθμοί εκέρδισαν ανά εν μικρόν αντικείμενον: 991, 2113, 168, 619, 1563, 5000, 812, 2559, 773, 104, 1317, 515, 3003, 682, 5612, 1390, 329, 4225, 4008, 502, 520, 1656, 1883, 5220, 3119, 626, 900, 3725, 3000, 4100, 212, 297, 574, 12, 5334, 2200, 2472, 301, 759, 5, 2420, 3403, 1900, 1957, 433, 679, 972, 3453, 5131, 2903, 4675, 2889, 384, 315, 666, 911, 2359, 402, 71, 4614, 4001, 4800, 1225, 1472, 3581, 755, 444, 1082, 746, 711, 568, 491, 3575, 607, 2856, 2376, 647, 634, 878, 5955, 4686, 4998, 1012, 3653, 851, 838, 4976, 4311, 3382, 905, 254, 944, 1715, 4172, 2455, 4259, 3375, 653, 939, 2453.

Παρακαλούνται αι κ. κ. κάτοχοι των αριθμών τούτων να αποστείλωσιν ήμιν το φύλλον του ήμερολογίου το φέρον τον κερδαίνοντα αριθμόν και να στείλωσι να παραλάβωσιν εκ του γραφείου μας το κερδισθέν αντικείμενον.

ΓΑΛΑΚΤΕΡΑ, ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΝΩΠΟΝ, ΚΤΛ.

Η εποχή των γαλακτερών ήρξατο. Τα γάλατα κατά το έτος τούτο είναι υγιεινότερα και γευστικότερα των άλλων ετών. Η δια γαλακτερών θεραπεία κατέστη του συρμού, ιδίως δια τους αδυνάτους, τους εν αναρρώσει, τους νευρικούς και αναμικρούς. Αφίνουμεν τα μικρά, ών η κυρίως τροφή αποτελείται από γάλα, νερόν βούτυρον και κρέμα. Άλλα που να εύρη τις γάλα άδολον, κτόπι τής συστηματικής πλέον καταστάσης αναμίξεως αυτού μεθ' ύδατος; Συνιστάται ήμιν το γαλακτοπωλείον του κ. Γιαννέτσου εν τή οδω Πραξιτέλους άριθ. 5 ως παρέγον γάλαπαχύ, γλυκό και άρωματικώτατον, νερόν βουτυρον υπερπερουν και τα άραιότερα τής Κων/πόλεως και ως φρεσκάτατα εκ των άθηναϊκών χωρίων συλλεγόμενα. Επειδή δε πολλοί έδήλωσαν ότι επιθυμοῦσι κα προγευματικώσιν παρα τή κ. Γιανέτσω ούτος έπρομηθεύθη και σοκολάταν άρίστην και μέλι γνήσιον του Γμηττού, ές ου πωλεί και εις οικογενείας πός 1,60 την οκάν. Δια του αυτού εϋωδιστάτου μέλιτος κατασκευάζει και αντί άλλου γλυκύσματος το ήθικώτατον των γλυκύσμάτων μας άροπλάτους λουκουμάδες εκ ριζαλευρου. Αι τιμαί δ' αυτών των άραιών προϊόντων τής γαλακτοκομίας του κ. Γιανέτσου μετρίωταται. Δια τα σχολεία και τα μεγάλα καταστήματα κάμνει τιμάς ιδιαίτερας.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ τής ζωγραφικής ευμεθοδώτατος, εν βραχεί διαστήματι καταρτίζων άριστα τας μαθητριάς του ζητεί παραδόσεις εις τιμάς μετριοτάτας. Συνιστάται θερμώς και παρ' ήμιν. Πληροφορία εις το γραφείον μας.

— Και έπειτα βλέπω τον Ροδέρτον να κτυπά την μητέρα μου και κατόπιν να φεύγη τρέγων...

— Τόν Ροδέρτον; Άλλά πώς; αφού ήδη ειχες ιδει τον Κορβόλ.

— Δέν ειζεύρω! είδα τον Κορβόλ... είδα τον Ροδέρτον...

— Ω! άλλ. ειπέ την άλήθειαν, Μαγδαληνή! Ειπέ τίνα είδες πρώτον και τι σοι ειπεν ούτος.

— Να! Είμαι ο Κορβόλ, με το μαχαίρι ύψωμένον! Να! μοι όμολή: Μαγδαληνή, μοι λέγει, όταν εξυπνήσης, ένθυμήσου καλώς τι είδες εδώ. Η μητέρα σου ήτο μόνη με τον Ροδέρτον. Καθ' ήν στιγμήν επανήργεσο τής εκκλησίας, τον ήκουσας να την παρακαλή, ίνα τω δώση έτι είκοσι χιλιάδας φράγκα, όπως πληρώση χρέος του εν τω χαρτοπαιγνίω. Η μητηρ σου άπεποιείτο. Ηρπασε τότε το έγχειρίδιον τούτο, ώρμησε κατά τής μητρός σου και την εκτύπησε. Ηνοιξε μετά ταύτα τον σύρτην τούτον, έλαβε δέσμην χαρτονομισμάτων και έτράπη εις φυγήν έγκαταλείπων το θύμα του πλέον επί του αίματός του. Ίδου τι είδες. Θα ένθυμηθής τούτο και μόνον, εάν εξετασής παρα των δικαστών, τούτο και μόνον θα όμολογήσης.

Ο Ροδέρτος διετέλει ως κεραυνόπληκτος: ές τής συγχίνεσεως. Δέν ειχε λοιπόν άπατηθή. Η σκέψις του άστραπηδόν έστράφη προς τον ιατρόν Γερβαίς, εις τας άγρύπνους μελέτας του όποιου ώρειλε την άποκάλυψιν ταύτην, και εν τή καρδία του ηθάνθη πλημμυρούσαν την ευγνωμοσύνην του δια τον άπληθόντα έκείνον μάρτυρα.

— Τώρα, πιστεύω, ότι δέν θα άμυδιάλλη πλέον, ειπεν ο Ροελάν, οστις ειχε παραστή εις την εξέλιξιν τής σκηνης ταύτης και οστις ήδυνάτει να έννοηση ποία διαβολική δύναμις επανήργει ούτω επί τής θελήσεως και τής φαντασίας τής κόρης.

— Ναί, ειπεν ο Ροδέρτος, εάν ό ύπνωτισμός ούτος; εξεδίωξε τον άλλον. Εάν ή άλήθεια διεσεδέχασε το ψεύδος. Και τρέμων ύπό άπειρηγάπτου άγωνίας έφύσησεν επί των βλεφάρων τής Μαγδαληνης λέγων: Εξύπνησε, Μαγδαληνή.

Μετά τας λέξεις ταύτας, έπεσεν εξηντηλημένος εις τα γόνατα, εξαιτούμενος την εξ ύφους συνδρομήν.

Η Μαγδαληνή άρυπνίσθη και βλέπουσα εκεί πρό των ποδών της τον Ροδέρτον μετά του γέροντος Ροελάνδου ειπε με κίνημα τρόμου: τι θέλετε εδώ;

— Μαγδαληνή! ειπε τότε ο νέος χαμηλοφώνως. Τώρα ένθυμησαι... Τώρα ειζεύρεις την άλήθειαν... Με νομίζεις ακόμη ως δολοφόνως τής μητρός σου;

Ναί! άληθώς ένθυμητο όλας τας λεπτομερείας του δράματος. Ο δολοφόνος τής μητρός της ήτο ο Κορβόλ. Ω! Θεέ μου! άνεκραύγασε, κρύπτουσα το πρόσωπον εντός των χειρών της. Απίθη να πίστη επί έδρας τινός και εκτός εκυτής έφαινετο ως ήμιπαράφρων.

Τότε ο Ροδέρτος ήρξατο μετά γλυκείας παρότρησης να τή εξηγή τὰ τρομερά μυστήρια τής ύπνωτιστικής; έπιβολής και τας φρικώδεις δι' αυτόν συνεπειάς του ψυσιολογικού τούτου φαινομένου.

Τότε αι άμυριόλαι, ως άλλοτε ειχε δοκιμάσει επανήργοντο μία προς μία εις την μνήμην της, οι φόβοι της, αι τύψεις τής συνειδήσεώς της, αι όπτασίαι της, όλα αυτά εξηγγόντο σήμεραν. Ητο ή άλήθεια, ήτις επάλαιεν εν τή ψυχή της κατά τής έπιδοθησεως έγκληματικής κυριότητος.

— Άλλά τότε... Ροδέρτε! Ω! είναι φρικώδεις! Πόσον ένοχος είμαι λοιπόν ενώπιόν σου! Και διεγύθη εις δάκρυα και λυγμούς σπαρακτικούς.

— Όχι! Μαγδαληνή... Το έγκλημά σου είναι έγκλημα αγίας. Δέν δύναται τις να κατηγορήση το τυφλόν όργανον, δι' ου ο φονεύς διακράττει το κακούργημα. Είσαι θύμα και όχι ένοχος.

— Σὺ εις το κατεργον!... και αυτός σύζυγός μου, ειπεν ή άτυχής δάκνουσα εξ άπελπισίας τας χείρας.

— Όχι! δέν θα γίνη σύζυγός σου, Μαγδαληνή! Πλην, εάν αι άποδείξεις άς ου ήδη κατέχεις; άρκουδιν ίνα σε μεταπεισώσι, πρέπει να ζητήτω και άλλας αιτίνας θα διασκεδάσωσι πᾶσαν ύποψίαν και θα πείσωσι πάντας περι τής αθωότητός μου. Εμάντευσα το αίτιον του έγκλήματός του άνθρώπου αυτού. Είναι ή επιστολή εκείνη, ήν κατά την έσπέραν τής δολοφονίας εκόμισεν ο συμβολαιογράφος Αρδουέν εις την μητέρα σου, και ήτις εκτοσε εξηρανίσθη. Θα περιέλεν άνκαμπύλωσ τρομεράν κατά του άλλίου κατηγορίαν, οστις ίνα γίνη κάτοχος του κατηγορητηρίου τούτου έγγράφου έρδνευσε την μητέρα σου. (άκολουθεί)